

straffen ikke gaae høiere end til 6 Aar. Imidlertid et det kun den almindelige Regel, at Straffe paa Grund af Isolation skal ned sættes med en Trediedeel, idet dette nemlig ikke skal gjælde med Hensyn til den kortvarige Isolation; 8 Maaneders Arbejde har man saaledes troet kun burde ned sættes til 6 Maaneders — under 8 Maaneders Arbejde finder som bekendt ikke Sted. Ligeledes skulde en For kortelse af Straffetiden ikke indtræde, naar No gen faaer et isoleret Fængsel i kortere Tid end to Maaneders, eller naar denne Straf er anvendt for disciplinaire Forseelser, begaaede i Straffeanstalten. Spørges der, hvorledes det er muligt, at der kan være Tale om en kortere Tid end to Maaneders, uagtet Ingen kan inddømmes i Forbedringshuset paa kortere Tid end 8 Maaneders, saa er det saaledes at for staae, at det kunde tænkes, at det, efterat En har begyndt at udstaae Isoleringsstraffen, kan vise sig, at han ikke kan udholde denne, og at han derfor flyttes over til en af Fællessalene, saa at der altsaa kan blive Spørgsmaal om at forkorte Straffetiden med Hensyn til den Tid, han saaledes har siddet isoleret. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at forelægge det ærede Thing Lovudkastet.

Formanden: Lovudkastet skal blive om deelt. Jeg skal derefter give Ordet til Jus titsministeren for at forelægge Udcast til Lov, hvorved den almindelige Betingelse for Arveret nærmere bestemmes.

Justitsministeren: Det vil være Thinget bekendt, at under de Forhandlinger, der navnlig fandt Sted i det andet Thing om det Lovudkast angaaende Daaben, der senere ema neredede under 4 Marts 1857, hvorved de Evangs midler, ved hvilke Forældre tidligere kunde tvin ges til at lade deres Børn døbe, ophævedes, blev der allerede opkastet Spørgsmaal om, hvilken Indskydelse denne Foranstaltning vilde have paa Lovens 5—2—30. Det var jo klart,

at naar Lovgiveren indrømmede Borgerne Ret til at lade deres Børn henligge udøbte, burde Forældrene ikke lide derunder, og endnu mindre burde det komme Børnene til Skade, hvilket dog vilde blive Tilfældet, naar 5—2—30 ved blev at gjælde. Denne Lovbestemmelse siger nemlig, at Ugtebarn tager Arv efter Fader og Moder, om det vorder levende født og døbt; den altsaa, der ikke var døbt, kunde ingen Arv tage. Men det Spørgsmaal, som især fandtes tvivlsomt, var, hvorvidt Indtegning i Kirke bogen, der i visse Tilfælde var befalet, og ogsaa ved denne Lov befales at skulle foregaae, selv efterat den Evang, der med Hensyn til Daaben tidligere fandt Sted, var høvet, — hvorvidt denne Indtegning skulde tagtages, for at No gen kunde nyde Godt af den Arv, der ellers maatte tilfalde ham. Om dette Spørgsmaal var der forskellige Meninger, og for at høre den Tvivl, der i denne Henseende fandt Sted, har Ministeriet anseet det for ret telt, at der derom gives en Lov. Lovforslaget gaaer derfor ud paa at høre den Betingelse for Arveret, som er foreskrevet i Lovens 5—2—30. Dette har Ministeriet dog ikke troet burde skee paa den Maade, at man forandrede 5—2—30; thi i saa Fald vilde Spørgsmaalet, om Indtegning i Kirkebogen skulde træde i Daabens Sted, fremdeles være tilbage; men Ministeriet har troet at burde gaae den Vej, at man foreskrev de almindelige Betingelser, som skulde være tilstede for at kunne tage Arv, og det har man gjort paa den Maade, at det i Loven siges, at Arveret skal herefter tilkomme Enhver, som ved Arveladerens Død er ilive eller da er undfanget og derefter vorder levende født, og at man i Forbindelse dermed hæver 5—2—30 og 31 samt Frd. 4de Juni 1828, forsaavidt disse Lovbud, og navnlig de to førstnævnte, ere i Strid med denne Bestem melse.

Formanden. Lovudkastet skal blive om deelt.